

нестача інформаційного обслуговування на шляху транзиту різко знижують ефективність використання транспортних засобів.

З метою удосконалення організації транзитних перевезень необхідно:

- 1) підвищити якість організації транзитних перевезень до рівня, який відповідає європейському стандарту якості ISO;
- 2) удосконалити систему транспортно-експедиторського обслуговування транзитних перевезень;
- 3) дослідити та підготувати пропозиції щодо перспективного розвитку комбінованих перевезень;
- 4) розробити комплексні плани розвитку морських (річкових) портів;
- 5) впровадити типовий проект автомобільного пункту пропуску модульного типу відповідно до європейських стандартів.

В теперішній час Україні треба освоювати нові регіони, диверсифікувати перевезення різними видами транспорту. Саме тому, необхідно створити сприятливі та конкурентні умови, що обумовлюють залучення інвестицій щодо підвищення обсягів перевезень експортно-імпортних та транзитних вантажів. Для покращення якості транспортного обслуговування необхідно поліпшити стан рухомого складу та подальший розвиток інфраструктури. Всі перелічені заходи будуть сприяти інтеграції транспортної системи України до європейського рівня та допоможуть ефективно використати транзитний потенціал нашої країни.

Література.

1. Транзитний потенціал України в контексті європейської інтеграції, / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.epravda.com.ua/news/2015/07/30/553132/>
2. Мережа міжнародних транспортних коридорів на території України, / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.mtu.gov.ua/uk/show/transports.html>
3. Колесников А. Перспективы для транзита [Текст] // Порты Украины – 2014 - №5. - с.17-19.

ІНВЕСТИЦІЙ У ЛЮДСЬКИЙ КАПІТАЛ ТА ЇХ ЗНАЧЕННЯ ДЛЯ РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Дика М. Ю., студент

*Науковий керівник: Дорошкевич К. О., к.е.н., доцент
Національний університет «Львівська політехніка»*

Однією із нагальних соціально-економічних проблем в Україні є розвиток і ефективне використання людського капіталу. Вона спричинена переходом від адміністративно-командної до ринкової системи господарювання та супроводжується кризовими явищами, які виникають внаслідок недостатнього фінансування соціальної сфери. Це негативно впливає на сферу виробництва,

спад якого призводить до високого рівня безробіття, що зумовлює деградацію і нерациональне використання існуючого людського капіталу.

Людський капітал слід розглядати як сукупність фізичних, інтелектуальних та професійних здібностей людей [1]. Інвестиції в його відтворення, на відміну від інших капіталів, мають певні особливості, які перебувають у сфері цільового призначення, використання й суспільно необхідної ефективності. Розглянемо їх ретельніше.

У економічній літературі до особливостей інвестиції у людський капітал відносять таке:

1. Віддача від інвестицій у людський капітал визначається часом, що залишився до закінчення працездатного періоду життя людини. Чим раніше зроблено інвестиції в людину, тим довше вони даватимуть віддачу.

2. Інвестиції у людський капітал є найвигіднішими як для окремої людини, так і для суспільства в цілому.

3. Характер і масштаби інвестицій у людину зумовлені історичними, національно-культурними особливостями та менталітетом народу.

4. Капіталовкладення у людину є високо ризиковими, що зумовлено суб'єктивною волею людини.

5. Вкладення у людський капітал дають значний за обсягом, тривалий за часом та інтегральний за характером економічний і соціальний ефекти [2].

Розглядаючи ці особливості, слід відзначити наступне. Вони зумовлені специфічними властивостями людини з притаманними тільки їй характеристиками відтворення. З одного боку, інвестиції необхідні для формування й розвитку людини, з іншого – вона своєю працею створює додану вартість для інвестування у формування нових поколінь і розвиток науково-технічного прогресу

Традиційними напрямками формування та розвитку людського капіталу є інвестування у: охорону здоров'я, первинну освіту, розвиток психологічних факторів людського капіталу, посилення мотивацій працівників до підвищення якості своєї праці, підвищення кваліфікації, перекваліфікацію.

Держава також повинна брати участь в інвестиційному процесі, вкладаючи бюджетні кошти у його розвиток. Їй слід впливати на інвестиційне середовище, розвиваючи грошову-кредитну сферу, розвиваючи і регулюючи банківську діяльність, а також діяльність інвестиційних посередників, фінансуючи і стимулюючи академічну науку.

Проте важливим для впровадження ефективних інвестиційних прийомів розвитку людського капіталу є виконання дій зі створення додаткових робочих місць та стабільної соціальної політики держави. Це приведе до економічного зростання України на світовому ринку, а також дасть можливість підвищити життєвий рівень населення.

Отже, інвестування у формування, нагромадження та розвиток людського капіталу є одночасно причиною та наслідком забезпечення сталого зростання матеріального та культурного рівня життя населення.

Література.

1. Якуба К. І. Особливості інвестицій у людський капітал: методологічний аспект / К. І. Якуба // Проблеми інноваційно-інвестиційного розвитку. – 2013. – № 5. – С. 180–185.
2. Васильченко В.С. Управління трудовим потенціалом / Васильченко В.С., Гриненко А.М., Грیشнова О.А., Керб Л.П. - Навч. посіб. - К.: КНЕУ, 2005. – 403 с.

ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ ЗМЕНШЕННЯ ДЕФЦИТУ ПЛАТІЖНОГО БАЛАНСУ В УМОВАХ ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЇ ГОСПОДАРСЬКИХ ЗВ'ЯЗКІВ

*Федорук О. В., к.е.н, доцент
Національний транспортний університет, м. Київ*

Сьогодні зрівноваження платіжного балансу є першочерговим завданням економічної політики держави поряд із забезпеченням високих темпів економічного розвитку, стримуванням інфляції та безробіття. Наявність стійкої незбалансованості зовнішніх платежів є ознакою появи кризових явищ в економіці країни, усунення яких вимагає коригування платіжного балансу шляхом проведення відповідної грошово-кредитної і бюджетно-податкової політики. Макроекономічне значення платіжного балансу полягає у відображенні стану міжнародних економічних відносин даної країни з її закордонними партнерами.

Функціонально платіжний баланс відіграє роль макроекономічної моделі, яка систематично відображає економічні операції, здійснені між національною економікою й економіками інших країн світу; така модель складається з метою розробки та впровадження обґрунтованої зовнішньоекономічної політики держави, аналізу стану товарного й фінансового ринків, двосторонніх і багатосторонніх зіставлень, наукових досліджень тощо. На основі фактичних даних про стан платіжного балансу міжнародними фінансовими організаціями, зокрема Міжнародним валютним фондом, приймаються рішення щодо надання конкретним країнам фінансової допомоги для стабілізації платіжного балансу та подолання його дефіциту. Розробка й складання платіжного балансу є обов'язковою умовою для всіх країн – членів МВФ, базується на єдиній методології відповідно до стандартної класифікації компонентів і структури зведеної інформації.

Національний банк України розпочав публікацію статистики зовнішнього сектора (платіжного балансу, міжнародної інвестиційної позиції, зовнішнього боргу) відповідно до нових методологічних засад, викладених у шостому виданні Керівництва з платіжного балансу та міжнародної інвестиційної позиції (КПБ-6) [1]. До цього складання статистики зовнішнього сектора базувалося на попередньому п'ятому виданні (КПБ-5). КПБ-6 було опубліковано МВФ на початку 2009 року. Зміни в методології були пов'язані з необхідністю врахування впливу глобалізаційних процесів, фінансових і технологічних інновацій, а також з усе більшою увагою до використання балансових даних в аналізі зовнішньої